

Конгрес **У**країнських **Н**аціоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 13 березня 2007 року № 11 (175)

9 березня, в день народження Тараса Шевченка, Президент України Віктор Ющенко поклав квіти до пам'ятника Поетові в Києві.

ДУХОВНИЙ ДІАЛОГ З ШЕВЧЕНКОМ

За словами Президента, це свято є доброю нагодою задуматися над тим, наскільки система особистих цінностей Т. Шевченка є нині важливою для українців. "Сьогодні найкращий момент, коли доречно говорити про національну єдність і національну ідею", – наголосив глава держави. Президент відзначив, що європейська і євроатлантична інтеграція є стратегічним курсом України. Національна ідея зокрема полягає в тому, щоб Україна була соборною державою з єдиною державною мовою, без подвійних стандартів у політиці, культурі, історії, з толерантним ставленням до різних точок зору, з повагою до своєї правдивої історії.

Президент України відвідав Національний музей Тараса Шевченка, де ознайомився з оновленою експозицією музею. У своєму виступі під час відвідин Віктор Ющенко наголосив на важливості рідної мови для нації: "Перше, з чого починається нація, – це з рідної мови, з рідного слова. Перше, з чого гине нація – не з загонів Муравйова, не з війни чи агресії, а від забуття свого слова".

Президент України також відвідав виставку "Шевченківські раритети", присвячену 193-й річниці від дня народження Тараса Шевченка. Експонати, повернуті до України Українською вільною академією наук у США (УВАН), виставлено в Національному музеї літератури.

Увечері 9 березня Віктор Ющенко в Національному театрі опери та балету в Києві вручив Національні премії імені Тараса Шевченка. Цього року її лауреатами стали дев'ять митців, які відзначилися в різних сферах культурного життя України. Вітаючи присутніх та все світове українство з Днем Тараса Шевченка, глава держави наголосив: "У найскладніші моменти для духовного діалогу з Шевченком постають не одиниці, не сотні, не тисячі, а мільйони – весь наш народ". За Шевченковим словом, переконаний В. Ющенко, сильна й упевнена Україна постане тоді, коли її народ об'єднає єдина національна ідея: "Національна ідея – це українська, європейська Україна. Це – єдина державна мова. Це – постава Помісної церкви. Це – свобода для кожного громадянина, повага до його прав, поглядів та вибору". Саме з цією метою Президент закликав усі відповідальні національні демократичні сили до сталого і дієвого об'єднання.

Говорячи про відзначення національного Дня Шевченка, Президент наголосив на необхідності вже зараз розпочати комплексну підготовку до гідного вшанування 200-ліття Поета у 2014 році. Серед завдань, що потребують вирішення, В. Ющенко назвав якнайшвидше завершення академічного видання повного зібрання творів Тараса Шевченка, створення Шевченкового дому як масштабного національного проекту, що має реалізовуватися без загроз для діючих музейних і архівних установ України. На переконання Президента, важливо на державному рівні підтримати процес спорудження пам'ятників Шевченкові у світових столицях та центрах. У цьому контексті він відзначив такі ініціативи у Празі та Мюнхені: "Присутність Шевченка у світі – це присутність України, українського духу та української ідеї".

Глава держави підтвердив, що українська влада не залишатиме непоміченою будь-яку демонстрацію неповаги до національних святинь ані в Україні, ані поза її межами. "Як глава Української держави я категорично засуджую будь-які спроби зумисного паплюження імені Шевченка", – наголосив Президент. Він закликав Уряд Канади провести належне розслідування факту руйнування пам'ятника Шевченкові в Торонто. Президент висловив стурбованість систематичними акціями проти монументів, присвячених українським героям, а також проти пам'ятників жертвам війни і на місцях єврейських поховань. Йдеться зокрема про нещодавні випадки в Кривому Розі і Тернополі. "Я звертаю увагу Служби Безпеки, Генеральної прокуратури України та місцевих органів влади на гостру потребу недопущення таких злочинних дій", – підкреслив В. Ющенко.

(За матеріалами www.president.gov.ua)

ЧЕСТЬ І ЧИН

ВШАНУВАЛИ СЛАВНУ ДОНЬКУ УКРАЇНИ

12 березня виповнилася четверта річниця з дня, коли відійшла у вічність перший Голова Конгресу Українських Націоналістів, Голова Проводу ОУН Слава Стецько. Цього дня у м. Києві на Байковому кладовищі відбулося вшанування світлої пам'яті Великої доньки України. Від імені Конгресу Українських Націоналістів до могили Слави Стецько було поставлено корзину з квітами.

Настоятель Церкви Святого Миколая на Аскольдовій могилі УГКЦ отець Ігор Онишкевич відслужив панахиду за покійною.

Після цього відбувся мітинг-реквієм. Перед присутніми виступили Голова КУН, народний депутат України Олексій Івченко, його заступники – народний депутат України Євген Гірник і Володимир Борейчук, член президії Головного проводу КУН Микола Пшевлоцький і працівниця Секретаріату Головного проводу КУН Людмила Максимець, які близько знали незабутню Славу Стецько, тривалий час працювали разом.

У своєму виступі О. Івченко підкреслив:

– Усе своє свідоме життя ця мужня і героїчна жінка присвятила боротьбі за волю України. І вона її здобула за життя. А нам залишила наказ оберігати країну від українофобства, утверджувати Україну як могутню державу, дружню для партнерів і нещадну до ворогів. І ми цей наказ виконаємо!

Усі виступаючі наголошували на непересічності постаті Слави Стецько в українській історії, говорили про її справді геройський чин, про полум'яний вогонь її щедрого серця, тепло якого вона до останку віддала в ім'я незалежної, соборної України.

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

"ДАР ЖИТТЯ" ВІД СЛАВИ СТЕЦЬКО

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

Прес-конференція Всеукраїнського благодійного фонду "Соборність", присвячена світлій пам'яті першого Голови Конгресу Українських Націоналістів, Голови ОУН(р) Слави Стецько відбулася в інформаційній агенції УНІАН.

У ході прес-конференції голова Всеукраїнського благодійного фонду "Соборність" Степан Брацюнь наголосив, що Слава Стецько, незважаючи на активну політичну діяльність, знаходила час і для здійснення різних благодійницьких акцій. Саме вона була ініціатором створення у 1997 році Всеукраїнського благодійного фонду "Соборність", постійно долучалася до проведення різних заходів, спрямованих на утвердження і розвиток у незалежній Українській державі демократичних засад, важливих перетворень у гуманітарній сфері. Одним з таких напрямів роботи "Соборності" і стала програма "Дар життя", головним завданням якої є надання фінансової допомоги дітям, які потребують операцій при захворюваннях серця.

Керівник програми "Дар життя" Леся Брацюнь підкреслила, що до її реалізації приступили у 1998 році. Спершу за підтримки українсько-американської фундації "Воля" було прооперовано 15 дітей з України у Нью-Йорку, Чикаго й Буффало. Оскільки проведення таких операцій за кордоном коштувало дуже дорого, згодом вирішили здійснювати їх в Україні. Це дозволило надати медичну допомогу значно ширшому колу хлопчиків і дівчаток. Так, з часу заснування й до сьогодні за сприяння фонду таку допомогу було надано близько 570 дітям із вродженими вадами серця. Це переважно діти із соціально незахищених родин, які не мали змоги самостійно покрити витрати, пов'язані з операцією на серці.

Фінансування фонду здійснюється переважно українськими націоналістами, які свого часу були змушені покинути свою батьківщину й досі мешкають за кордоном. Окрім вищезгаданої фундації "Воля", надійними партнерами ВБФ "Соборність" є, зокрема, також добродії Теодор і Петро Олещуки.

Закінчення на 3-й стор.

11

4 820102 210017

ГРИМАСИ ДОБИ

НЕБЕЗПЕЧНІ ЗАБАВИ ДЛЯ МАЛОРОСІВ

У Донецькій області знову дозволено використовувати російську мову на офіційному рівні

Сергій БАГРЯНИЙ

Як передає прес-служба Донецької обласної ради, апеляційний суд Донецької області 19 лютого скасував постанову Ворошиловського районного суду міста Донецька від 6 грудня 2006 року про заборону надання російській мові статусу регіонального на теренах області. Відкинувши першу скаргу від представників Донецької ж обради в грудні 2006, цього разу суд "здався". Сталося так тому, що Кабінет міністрів України, що, власне, й ініціював позов по рішенню про надання російській мові статусу регіональної, в ході розгляду справи в апеляційній інстанції від нього просто... відмовився.

Історія з наданням російській мові статусу регіональної на Донбасі "тягнулася" з кінця весни 2006 року. Нагадаємо, 18 травня 2006 року Донецька облрада прийняла рішення № 5/1 – 15 "Про створення умов для розвитку російської мови в Донецькій області". Тоді з 188 депутатів на підтримку зазначеного рішення висловилися 115, в основному представники фракції Партії регіонів, блоку Наталії Вітренко "Народна опозиція" та Комуністичної партії України. Подібний крок представники регіональної влади пояснювали тим, що більш ніж 80% населення області, що переважно послуговуються російською мовою, потребує захисту, так би мовити, своїх "національно-культурних" прав. За логікою керівників регіону, органи місцевої влади мали компетенцію ухвалити подібне рішення, спираючись на такий міжнародний нормативно-правовий акт як "Європейська хартія регіональних мов та мов меншин". Втім, відповідно до законодавства України, рішення про надання певній мові статусу регіональної не належить до компетенції органів місцевого самоврядування. Крім того, чільники Донецької області, мабуть, не надали особливої уваги статті 1 Частини 1 Хартії, де чітко прописано, що "термін "регіональні мови або мови меншин" вживаються стосовно тих мов, які традиційно використовуються на території держави громадянами цієї держави, що утворюють групу, меншу в чисельному відношенні, ніж решта населення даної держави". У нас, як відомо, російською мовою послуговується не менше половини населення. Отож, "Хартія регіональних мов" в даній ситуації не зовсім доцільна стосовно російської мови.

У свою чергу, прокуратура Донецької області за розпорядженням органів центральної влади і на прохання Президента України Віктора Ющенка звернулася з адміністративним позовом до Донецької облради з вимогою скасувати рішення № 5/1 – 15, небезпідставно вбачаючи в останньому порушення норм чинного законодавства. 6 грудня 2006 року Ворошиловський районний суд міста Донецька прийняв постанову про визнання рішення облради таким, що не відповідає нормам українського законодавства. Але наразі, скасувавши свою постанову, суд практично визнав рішення Донецької облради від 18.05.2006 року, таким, що залишається в силі.

Офіційна реакція донецької влади на рішення суду поки що невідома, але вже наразі можна припустити, що вона буде більш ніж схвальною.

До речі! В аспекті "довколамовних питань" звертає увагу на себе соціологічне опитування, що його розміщено на офіційному сайті Донецької обласної ради sovet.donbass.com, на якому чомусь постійно не працює українська версія. Це соцопитування стосується проблеми надання російській мові статусу державної. Результати вимагають звернути на них прискіпливу увагу: на запитання "Чи слід надавати російській мові статус державної?" 60,42% респондентів відповіли "так", 28,12% висловилися проти, 11,46% вважають, що це наразі не має значення.

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

МОСКОВСЬКЕ СМІТТЯ

Нещодавно в ідальні санаторію "Лаванда", що в Моршині на Львівщині, за мій столик сіли дві нові жіночки-курортниці. Познайомилися. Одна з них (Віка), читаючи "Меню", питає: "Сніданок", а что ето такое – "Сніданок". Інша (Світлана) їй тлумачить: "Ето, Віка, завтраком называется". Я й питаю: "Вибачте, а ви що, з Росії приїхали?" "Да", – відказує Віка. "А звідки, якщо не секрет?", – цікавлюся далі, – "С Донецка!"...

Я отетерів. Потім спохватився і кажу: "А я увесь час чомусь вважав, що місто Донецьк – це в Україні, а не в Росії. Навіть в школі мене цьому колись навчали з географії". "А я считаю, что живу в Росії...", – відрізала Вікторія. Щоправда, Світлана чомусь, як мені здалося, трохи ніяково поглянула на свою подругу...

Олекса ВАЩЕНКО,
журналіст

НЕ ТАК ТІЇ ВОРОГИ, ЯК "ДОБРІЇ ЛЮДИ..."

Який жаль, що нашому Президенту всадили ножа в спину свої "добрії люди", а вороги отруїли тіло, а зараз труять і душу.

З приводу тюрем, в яких мали сидіти бандити, то, можливо, Президент побачив тільки тепер всю кількість злочинів, весь обсяг підступності, брехні, які не вмістяться ні в які тюрми. У країні, де стільки років панував антинародний режим, народилося море рабів, брехунів, пристосуванців. Люди звикли тільки до "дай", а як не дав, то вже Президент поганий. Те, що він людина порядна, духовна, знає ціну добра і зла, "добрії люди" чомусь забувають (тут і журналісти трохи винні). Усі "колишні" і "майбутні" із шкіри пнуться, шукають прорахунки, помилки в діях Президента, забуваючи свої помилки, які коштують країні мільярди доларів, загрожують її незалежності.

Та тільки за указ про виплату допомоги при народженні дитини можна пробачити Президенту багато чого.

У цьому жорстокому, брехливому світі, як промінчик світла, з'явилася людина, яку можна поважати не за те, що він Президент, але як еталон того, якою має бути людина при владі. Це – людина майбутнього... Та ницим людям цього не зрозуміти. Я горджуся тим, що в нас була помаранчева революція. Вона вже увійшла в історію, і ніякі "ревізії" не перекреслять її.

Господи, допоможи нашому Президенту, нашому народу!

Слава Україні!

Галина РОМАНИШИНА (ТИМОШЕНКО),
м. Вінниця

ДОПОМОЖІТЬ ЗБУДУВАТИ ЦЕРКВУ

У центрі Охтирки, що на Сумщині, майже 200 років тому назад красувався Собор Успіння Божої Матері. Тепер цього собору немає, він був зруйнований, а із цегли вимостили вул. Фрунзе, де, можливо тому, постійно відбуваються дорожні аварії. За історичними документами це був величний храм, який стояв на високому правому березі ріки Охтирки. Після революції в церкві розмістилася Успенська парафія Української автокефальної церкви, яка стала центром Охтирської єпархії УАПЦ.

Протягом 30-х років усіх священиків і багатьох прихожан забрав "чорний воронок", а в 1939 р. знесли і церкву.

У жовтні 1994 року за підтримки людей, які пам'ятали єдину Українську Православну церкву на Охтирщині, вирішили відродити минулу спадщину і відновили реєстрацію громади Успіння Божої Матері. Ця єдина українська громада в м. Охтирці, оточена сімома храмами Московського патріархату і монастирем, знаходиться у невеликому приміщенні (див. світлину).

На сьогодні релігійній громаді Успіння Божої Матері Української Православної Церкви Київського Патріархату передано в оренду земельну ділянку на будівництво Соборного Комплексу, а міськвиконком надав дозвіл на будівництво каплиці.

Закінчені проектні роботи з відродження Соборного Комплексу, освячений хрест і майданчик під будівництво каплиці (першої частини Комплексу). Звертаємося до всіх небайдужих співгромадян з уклінним проханням допомогти нашій громаді у вирішенні питання про початок будівництва каплиці в поточному році і посприяти у вирішенні фінансової допомоги у відбудові Соборного Комплексу Успіння Божої Матері.

Ваші пропозиції просимо надсилати за адресою: 42700 Сумська область, м. Охтирка, вул. Тімірязєва, 60.

Нехай благословить Вас Господь Бог на добрі справи!

о. Сергій (БІЛЬЧЕНКО),
В. МАНДИЧ

ЗА ЄВРОПЕЙСЬКИМ ЧАСОМ

Нардеп Євген Гірник представляв Україну на сесії Парламентської Асамблеї ОБСЄ

Наприкінці лютого відбулася 6-та зимова сесія Парламентської Асамблеї ОБСЄ в м. Відні (Австрія), в якій взяла участь делегація Верховної Ради України у складі семи депутатів, серед яких був представник Прикарпаття, народний депутат України Євген Гірник (КУН, фракція "Наша Україна").

Як повідомив Євген Гірник, делегація обговорювала важливі питання політичної, економічної, екологічної безпеки на теренах країн-членів ОБСЄ, також розпочато підготовку до літньої сесії Асамблеї, яка вперше в історії організації відбуватиметься в столиці України – м. Києві.

За словами нардепа, українська делегація працювала дуже успішно. Зокрема, їй вдалося сформувати сприятливий для нас порядок денний сесії Парламентської Асамблеї ОБСЄ в Києві, на якій будуть розглядатися питання енергобезпеки в Європі, країнах ОБСЄ, і головне – становище і гарантії країн-транзитерів енергоносіїв. У рекомендаціях ОБСЄ зафіксовано захист прав таких країн, які мають особливе значення для України:

– стан демократії в Білорусі;

– шляхи вирішення проблеми Косово.

Євген Гірник висловив упевненість, що Україна проведе наступну сесію Парламентської Асамблеї ОБСЄ в Києві успішно і з користю для зовнішньої політики України, бо для цього є всі необхідні умови.

Прес-служба
народного депутата України
Євгена ГІРНИКА

Донецька обласна організація Конгресу Українських Націоналістів та Всеукраїнське Товариство "Просвіта" імені Тараса Шевченка висловлюють співчуття і скорботу Голові ДОО КУН, заступнику Голови Центрального Проводу КУН та ВУТ "Просвіта" ім. Т. Шевченка ОЛІЙНИК Марії Василівні в зв'язку зі смертю її матері –

Параскевії Павлівни.

В оголошенні ТОВ "Мультисервіс", опублікованому в № 10 тижневика "Нація і держава" від 6.03.07 щодо проведення прилюдних торгів з реалізації майна, яке належить Калюжній Ірині Ігорівні, уточнюється: торги призначені на 28 березня 2007 р. о 10.00 за адресою: м. Бровари, вул. Кірова, 16. Остаточний термін подачі заяв 28 березня 2007 р. о 9.00. В іншому оголошення залишається без змін та є невід'ємною частиною даного оголошення.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Вовк Михайло	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 22-20-26
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

Олесь ШЕВЧЕНКО

ПОДІЯ ТИЖНЯ

ПЕРШІ ДЗВОНИ НОВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

Пролунали перші дзвони нової української революції. Це сталося в символічний для нас день – 9 березня.

Нормальний телеглядач, який мав природну цікавість щодо проведення святкування дня народження Тараса Шевченка у столиці України, був елементарно обдурений. З показаних телеканалами репортажів випливало, що українського генія вшанували о восьмій тридцять Янукович, Мороз і Табачник зі свитою – лідери коаліції КРС (чи СРК, від перестановки літер зміст абревіатури і суть коаліції не змінюються), а о десятій – Президент Віктор Ющенко, Юлія Тимошенко і ще раз той самий Табачник у супроводі помаранчевих і біло-рожевих прихильників. І це все, що було продемонстровано глядачам, щоправда з приміткою "та інші": мовляв, після закінчення офіційних заходів біля пам'ятника зібралися "націонал-патріоти", які фізичним спротивом не дозволили "вітренківцям" покласти квіти до пам'ятника Т. Шевченку.

Зрозуміло, що неукраїнським власникам українських телеканалів глибоко начхати на "націонал-патріотів", і вони навіть навчили своїх дикторів вимовляти це слово з ледь прихованою зверхністю. Їм головне – зробити необхідний реверанс перед владоможцями і якнайшвидше переключити увагу авдиторії на успішне здійснення антиукраїнського проекту під назвою "Євробачення-2007".

А що ж наша журналістська братія? Тупо й самозречено перетворилася на обслуговування замовлень своїх неукраїнських власників? Куди ж поділася ваша сміливість, ініціативність, оперативність, незалежність, виявлені восени 2004-го? Адже вам зовсім не обов'язково було "рекламувати" політичних лідерів всеукраїнського об'єднання "Захистимо Україну", які організували і провели мітинг на вшанування українського генія (хоча, власне, а чому б і ні, невже ви думаєте, що прямий репортаж із парку Шевченка був би менш цікавий глядачеві, ніж трансляція дешевого театру дорогих акторів з Верховної Ради?), але довести до ширшого загалу людей висловлену на мітингу політичну платформу національно-демократичних сил – цивілізований журналіст у цивілізованому суспільстві зобов'язаний. Його професія зобов'язує правдиво і в усій повноті відображати життя суспільства.

Наш телеглядач давно втомився від пустопорожньої щоденної балаканини тих самих персонажів, які вже нікого і ні в чому не здатні переконати, які спромоглися девальвувати навіть прекрасні слова у спосіб їх частого і нещирого вживання.

А тут, перед лицем Тараса, говорилося про окупацію українського інформаційного простору, про необхідність і реальність підняття середнього рівня заробітної плати не на двадцять гривень, а удвічі-утричі, про небезпеку загарбання сучасними злодіями при владі головного багатства українців – землі, про облудність ідеї ліберально-олігархічних кланів у парламенті підняти відсоток прохідного виборчого бар'єру, говорилося про захист національних, а не кланових інтересів.

Ні, не "групи націонал-патріотів" прийшли 9 березня до пам'ятника Тарасові Шевченку. Прийшла патріотична українська громадськість, яка приходить сюди вже понад сорок років!

А ось три партійні представництва з червоними прапорами з'явилися несподівано вперше (якщо не рахувати епізод акції "Україна без Кучми"). І отримали неочікуваного відкоша. Так звані "прогресивних соціалістів" українська варта протримала півдня на відстані п'ятдесяти метрів від пам'ятника. Спроба зім'яти ланцюг охорони не вдалася, і "прогресивні" під голосний супровідний свист залишили територію парку.

Упертішими були комуністи й соціалісти. Вони мусили простояти, з червоним вождем на чолі, при вході до парку Шевченка навпроти центрального корпусу Київського університету понад шість годин! І з заздрістю дивилися на офіційну делегацію викладачів Київського університету імені Тараса Шевченка, які безперешкодно – хоч також уперше! – пронесли вузьким коридором квіти до підніжжя пам'ятника.

Надвечір, приблизно опів на п'яту, червоний вождь скомандував молодому полковнику міліції, а молодий полковник скомандував своїм підлеглим утворити коридор зі щільних шеренг міліціонерів в обхід лінії громадської охорони – і величезний кошик розкішних квітів поплив у напрямку пам'ятника.

І тут сталося непередбачене. За лінією відрізаної громадської охорони стояв народ. І цей народ відчув, що усякій толерантності є межа. Що ці квіти принесені не від щирості й розкаяння. Що цей вчинок комуністів є блюзнірством або свідомою, далеко спланованою спробою сплюжити свято вшанування Тараса Шевченка шляхом перетворення його на звичний офіційний церемоніал. Народ пам'ятав, як кадебістсько-комуністичний режим щороку розганяв людей від пам'ятника Шевченку, як за покладання квітів до його підніжжя виключали з інститутів, позбавляли місця праці, ув'язнювали на п'ятнадцять діб, заводили справу на Володимирській, 33. Народ розумів, що червоний вождь прийшов сюди не для того, щоб про це розповісти. І народ не захотів розступатися перед комуністами.

Квіти зупинилися на півдорозі. Молоді міліціонери, виконуючи наказ, застосували проти шанувальників Тараса Шевченка свою молодечу силу. Кричали жінки і діти, мовчки опиралися чоловіки, падали на квіти поламані прапори "націонал-патріотів". Ті, хто стояв далі, коло пам'ятника, скандували: "Фа-шис-ти! Ген-та-по!"

Здавалося, ще кілька хвилин – і червоний вождь зі своїми квітами пройде до пам'ятника по трупах непокірних. Але тут знову хтось скомандував молодому полковнику, молодий полковник скомандував своїм завзятим підлеглим, і побиття людей припинилося. Міліція відступила. Червоні зі своїми осоромленими вождями, вицвілими прапорами, пошарпаними квітами та розпашілою міліцією пішли з парку Шевченка геть. Біля пам'ятника дружно заспівали національний гімн "Ще не вмерла Україна".

Народові цього дня був посланий Господній знак – за тобою, народе, не тільки правда, а й сила, не забувай!

ПРЕЗЕНТАЦІЯ

"ДАР ЖИТТЯ" ВІД СЛАВИ СТЕЦЬКО

Як свідчить статистика, щороку в Україні народжується близько чотирьох тисяч дітей із вродженими вадами серця. Майже тисяча з них з'являється на світ у критичному стані, тобто відразу потребують хірургічного втручання. І якщо їм своєчасно не надати кардіохірургічну допомогу, то від 40 до 70 відсотків цих малюків можуть померти на першому році життя. Натомість, 97 відсотків дітей, які були вчасно прооперовані, стали фізично повноцінними.

Леся Брацюнь також зазначила, що за останній період фонд багато зробив для організації виїзду лікарів у регіони для обстеження дітей із вродженими вадами серця і проведення операцій на місцях (на сьогодні їх уже здійснюють у Луцьку, Тернополі, Харкові й Одесі).

Зі свого боку, старший науковий співробітник Інституту серцево-судинної хірургії імені Миколи Амосова Ярослав Труба висловив вдячність Всеукраїнському благодійному фонду "Соборність" за фінансування проведення в Україні дітям операцій на серці.

Не могли не розчулити присутніх журналістів і теплі слова подяки на адресу керівників Всеукраїнського благодійного фонду "Соборність", висловлені батьками і самими колишніми пацієнтами лікарів (Ірина Ясен, Володимир Демишин), які завдяки кваліфікованій медичній допомозі повернулися до повноцінного життя. А Юлія Шевченко, зокрема, зараз активно займається спортом і навіть поділилася своєю мрією – здійснити стрибок з парашутом.

Презентація Всеукраїнського благодійного фонду "Соборність", проведена в день четвертої річниці з дня смерті Слави Стецько, на думку багатьох її учасників, стала справжнім виявом вдячності, шани й поваги присутніх до цієї Великої Українки.

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Микола ПРИБЕРЕЖНИЙ

ВИСТАВКА ПРО ДІЯЛЬНІСТЬ УПА

В Українському Домі проведено фотовиставку матеріалів про УПА

У рамках виставки відбувся "круглий стіл", який викликав несподіваний ажіотаж серед істориків, політологів та журналістів. Його учасники оприлюднили багато цікавих і контроверсійних тверджень, які по-новому висвітлюють історію боротьби Української Повстанської Армії.

Зокрема, було надано інформацію про рятівне значення збройної активності боївок УПА під час спроби тодішніх комуністичних правителів у 1946–1947 роках повторити в Україні катастрофічний Голодомор 1933 року. Як показують результати останніх історичних досліджень, менша смертність населення від голоду в деяких областях Східної України завдячує збройній активності нечисленних, але активних підрозділів УПА, які діяли на території Житомирської, Київської, Чернігівської, Сумської та деяких інших областей. Згідно з недавно розсекреченими документами тодішнього попередника КДБ – НКВС, боївки УПА, зокрема у Сумській області, у 1946–1947 рр. методично і планомірно руйнували систему викачування харчових продуктів із селян, вбивали найбільш завзятих уповноважених хлібозаготівельників, нападали на склади і віддавали селянам конфісковані харчі. Таким чином, влада в цих областях не змогла так само, як у 1932–1933 рр., повністю вилучити продукти харчування і досягти масового вимирання, якого було "досягнуто", наприклад, в долученій потім до Одеської Ізмаїльській області.

Майдан-інформ

"ПОРОЖНЯК" ДЛЯ ШАХТАРІВ

На Луганщині страйкуючі шахтарі ГП "Донбасантрацит" пообіцяли порізати собі вени, якщо не будуть виконані їхні вимоги зі збільшення зарплатні, повідомив голова конфедерації профспілок України М. Волинець. Станом на понеділок у шахті ім. газети "Известия" знаходяться 12 гірників, в "Княгининській" – 5 чоловік, з "Міусинської" гірники вийшли. Гірники, що залишилися під землею, у відчаї. "Вони відмовляються від медичної допомоги. Люди починають в шахті хворіти, в складному психологічному стані", – сказав М. Волинець. Він також зазначив, що на шахтарів постійно з усіх боків тиснуть. Дружині одного із страйкуючих зателефонував начальник ділянки шахти "Известия" і сказав, що чоловік її буде з шахти звільнений відразу після страйку.

Нагадаємо, що 30 грудня гірники державного шахтоуправління "Донбас", до складу якого входять шахти "Комунарська", "Щегловська" і "Глибока", вже оголошували безстроковий страйк за рішенням трудових колективів шахт, де працює близько 6 тисяч чоловік. Основними вимогами гірників були: негайне погашення заборгованості із зарплати (яка складає не менше 8 млн гривень), затвердження самостійного статусу шахт (невходження їх до складу "Макіїввугілля", як планує Міністерство вугільної промисловості), а також погашення банківського кредиту, який шахтоуправління брало під гарантії держави.

(За повідомленнями інформагенцій)

СПІВЧУВАЄМО

ВТРАТА

Марта РИМАР

Тарас ЄЛЕНЕЦЬ

Жахливий удар долі спіткав родину Григорія Єленця – члена Бердичівської організації Конгресу Українських Націоналіс-тів: у ніч з 4 на 5 лютого від кулі злочинця загинув його 23-річний син Тарас. Не стало порядного молодого українця, якому б ще жити й жити, кохати, виховувати дітей, оберігати батьків та рідну землю. Мати, Галина Никанорівна, педагог за покликанням, викохала трьох синів. А заради наймолодшого – Тараса – навіть полишила роботу, аби мати змогу приділяти вихованню сина більше уваги. І виріс він на славу – успішний, добрий, гарний, небайдужий до чужої біди. Працелюбний і розсудливий. Ще зі шкільної лави вирішив стати міліціонером і цілеспрямовано йшов до мети: після закінчення школи вступив до Харківського МВС. Тарасові довірили у Бердичівському райвідділі міліції посаду оперуповноваженого у відділі боротьби з економічною злочинністю. Кажуть, роботу свою Тарас Єленець любив і, як личить молодій людині, прагнув змінити світ на краще. Навіть у неділю, 4 лютого – свій перший у цьому році вихідний і свій останній день життя – Тарас прийшов на службу. А під вечір разом з приятелем, у цивільному, вирішили відпочити у популярному кафе "Молодіжне".

Цілісну картину того, що сталося тієї злощасної ночі, зараз вивчає слідство. А за попередньою інформацією, що її розповів "Нації і державі" згорьований батько, та, власне, оприлюдненою у ЗМІ, відбулося ось що.

Тарас разом з другом Юрієм Андронюком сиділи за крайнім столиком у людному і гамірному кафе: замовили пляшку пива та каву. Єленець на хвилину вийшов і в тісному коридорчику зіштовхнувся плечем з 45-річним Володимиром Маловим, відомим у кримінальних колах Бердичева під прізвиском Вован Донецький (родом з Донецька). Нібито сталася нетривала словесна дуель. Після цього Тарас повернувся до свого столика. Малов швидко перехилив біля барної стійки кілька келихів, підійшов до двох друзів, нічого не пояснюючи, вихопив з нагрудної кишені пістолет і впритул застрелив Тараса. Глянув на його товариша і мовив: "До тебе немає претензій. Живи". Після чого вийшов з "Молодіжного", піймав таксі та й поїхав геть.

Кажуть, відвідувачі кафе через гамір навіть не зрозуміли, чи то був постріл, чи звук відкоркованої пляшки шампанського. Миттєво ніхто не зреагував. Медики згодом повідомили, що куля прошила кисть руки, зачепила легені, печінку та увійшла в серце. Поранення не залишало шансів на життя. Убивство сталося близько чверті на другу ночі.

Батько, Григорій Андрійович, відчувши непевний дискомфорт у серці, раптово прокинувся близько другої години ночі. Зайшовши до синової кімнати, здивувався, бо не побачив зазвичай дисциплінованого Тараса, якому зранку потрібно було йти на службу. Трагічна звістка наздогнала родину близько сьомої ранку...

Подія шокувала Бердичів. Розпочалася операція "Перехват", для здійснення якої задіяли близько трьохсот співробітників міліції з Бердичева, Житомира та Житомирської області, адже загинув старший лейтенант міліції, хай навіть і не під час виконання службових обов'язків. Розкриття подібних злочинів є справою честі для правоохоронців. Тим більше, що друзі та колеги характеризують Тараса Єленця як чесного офіцера, відповідального й професійного співробітника, урівноважену людину.

Підозрюваного затримали того ж дня, 5 лютого, в одному з сіл неподалік Бердичева. Він не чинив опору, бо був п'яний та спав. Проте під подушкою тримав заряджений пістолет. Ледве встиг прокинутися, як співробітники спецпідрозділу "Сокіл" УБОП України одягли Вовану Донецькому наручники.

Відкрито кримінальну справу, яку веде слідчий райпрокуратури Віталій Ружинський.

Про Володимира Малова відомо, що має за плечима "дві ходки" на зону за крадіжку, вбивство співкамерника та вимагання, а загалом відсидів 15 років. За неофіційною інформацією, нібито "тримав общака і знімав мзду" по Бердичеву, хоча правоохоронці ставляться до цієї версії скептично. Мав пристрасть до наркотиків, анонімно лікувався в одному з наркодиспансерів. Ніде не працював. Від скоєного не відмовляється, та твердить, що не знав, у кого стріляє. Правоохоронці тим часом з'ясовують, чи не перетиналися раніше дороги рецидивіста й міліціонера, який спершу працював у карному розшуку, а потім у відділі боротьби з кримінальною злочинністю.

Тим часом до непоправного горя батьків додалися неприємності, викликані недостовірними фактами, оприлюдненими однією з відомих загальноукраїнських газет. Вочевидь, видання скористалося неперевіреною інформацією, тим самим роз'ятривши незагоїні душевні рани, адже не минуло ще й сорока днів від смерті Тараса. Більше того, публікація викликала обурення у мешканців міста, оскільки трагедію родини Єленців бердичівці сприйняли з величезним співчуттям і болем.

А саме, в повідомленні, надрукованому 8 лютого, вказано, що, по-перше, Тарас "жив з матір'ю у приватному будинку", тоді як насправді родина ніколи не розпадалася і мешкає разом з батьком Григорієм Андрійовичем у квартирі на другому поверсі; по-друге, нібито старший брат працює в Росії, тоді як він ніколи навіть не бував у цій сусідній країні; по-третє, Тарас Єленець закінчував не академію МВС у Києві, а Харківський університет МВС. І ще деякі аспекти, що додали прикрощів і без того убитим горем батькам, родичам, знайомим та всім, хто співчуває родині Тараса Єленця. Батьки мають намір звернутися до редакції з вимогою про спростування недостовірних фактів на її сторінках.

Зі свого боку Конгрес Українських Націоналістів та редакція газети "Нація і держава" висловлюють щире співчуття родині друга Григорія Андрійовича Єленця та зичать Божої духовної підтримки у тім страшнім горі, що його спіткало...

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

СПЕКУЛЯНТИ

Доки російська мова залишатиметься основною проблемою в Україні?

Питання мови в Україні систематично мусується як українськими, так і російськими горе-політиками. Його порушують при вирішенні будь-яких проблем життєдіяльності. Експансія в Україні російських книжок, російського теле- та радіомовлення створює передумови для повного витіснення української мови.

А. ГОЛУБ

Найбільша облуда полягає в тому, що російськомовне населення ніякого дискомфорту в Україні не відчуває. Однак на цій темі успішно спекулюють проросійські сили з далекоглядною метою – створити передумови розколу України і щонайменше відірвати від неї території південного сходу та Криму. Конфлікт навколо Криму сягне кульмінації в 2017 році, коли настане час виведення військового флоту РФ з території України.

Минуло 16 років з дня створення самостійної України. За такий термін можна вивчити не одну іноземну мову. Незнання громадянином української мови можна пояснити лише впертістю. Це ж наскільки треба не поважати країну, в якій народився і проживаєш, щоб не знати її мови?!

Мова кожного народу прекрасна. Вона потребує всебічної підтримки і розвитку, бо з нею пов'язана культура, література, релігія та система виховання. Все це – надбання нації.

В Україні проживає понад 30 національностей, але, звичайно, корінною і найчисельнішою нацією є українці, тому нам потрібно берегти та розвивати українську мову. Натомість для російської, що побутує на величезній території Російської Федерації, аж ніяк не існує загрози зникнення.

У РФ при наявності багатомільйонної діаспори українців питання української мови не мусується, всі українці володіють російською мовою.

Костусеви, азарови та їм подібні експлуатують російськомовну тему, відволікаючи український народ від головних соціально-економічних проблем.

В Україні більше 150 000 безпритульних дітей – костусевим подавай російську мову; понад 30% населення живе за межею бідності, а 400 000 хворіють на СНІД – азаровим подавай російську мову; в Криму найвищий рівень безробіття і невирішене питання кримських татар, а Крим лихоманить від антиукраїнських та антинатовських мітингів, щорічно 17 000 чоловік кінчають життя самогубством – колєсніковим подавай російську мову і федеральний устрій України; Україна є однією з найкорумпованіших країн у світі – симоненкам подавай російську мову; щорічно вмирає до 30 000 чоловік від туберкульозу – грачам подавай російську мову; щорічно гине не одна сотня гірників під землею внаслідок низького рівня охорони праці – міськраді Луганська подавай гімн тільки російською мовою.

Якщо російські та наші проросійські політики дуже вболівають за права національних меншин, то Крим слід було б віддати кримським татарам; Ставропольський і Краснодарський краї – Україні; мережу островів Курильської гряди – Японії; Калінінград (Кенігсберг) – Австрії і т. ін.

Досить втягувати народи у міжнаціональну ворожнечу, замість того, щоб вирішувати питання підвищення соціально-економічного рівня життя українського народу.

ІСТОРІЯ І СУЧАСНІСТЬ

"БУЛЬВАР ДАВИДОВА"

прокладений на Русанівці у 1964 році, і тоді ж одержав цю назву

Борис СПИСАРЕНКО,
письменник, журналіст, будівельник

Це, зазначимо, через три роки після Куренівської трагедії, яка сталася 13-го березня 1961 року, за часів головування в Київраді (тривало з 1947 до 1963 рр.) Олексія Давидова. Кажуть, що кар'єру й земний шлях він скінчив після гарячої розмови зі своїм родичем (швагром, з яким "тримали сестер") і водночас генсеком Микитою Сергійовичем...

Отож за його головування виникла ідея "облагородити" урочище Бабин Яр (у якому ще в передвоєнні роки "тихцем", як і в Биківні, хоронили, а точніше – прикопували жертв сталінських репресій). Нацистські спадкоємці сталінського геноциду, які порядкували в Києві два кривавих роки початку сорокових, перетворили це урочище на диявольське тирло, де знищили – (в тім числі й руками самих в'язнів) – сотні тисяч совітських вояків, зокрема командний склад, пригнаний сюди з дарницьких концтаборів, а також мирних громадян. Під час наступу совітських військ у 1942–43 рр. німці намагалися замести сліди своїх злочинів і спалювали останки жертв "бліц-кригу".

Наприкінці п'ятдесятих у Києві бурхливо прогресує забудова екологічно чистих мікрорайонів, зокрема дніпровських заплав, внаслідок якої ми втратили потужні рекреаційні природничі осередки, замиваючи їх за допомогою земснарядів, які тоді вважалися прогресивним напрямком у веденні земляних робіт. На жаль, і сьогодні ця нищівна зброя в руках антиекологів нищить русло й притоки Дніпра, добиває "до ручки" Кончу-Заспу (це вже після Осокорків і Позняків), Корчуватські заплави...

Одним із впроваджувачів гідронамиву для головкиївміськбудівських масивів забудови був, звісно, тодішній голова Київради, у віданні якого була ця потужна будівельна організація, главк.

Замивати Бабин Яр почали після того, як спорудили, послуговуючись здебільшого тим-таки гідронамивом, дамбу, що перекривала гирло Яру в районі стадіону "Спартак", Кирилівського монастиря, вул. Фрунзе, трамвайного парку.

Намив форсували, не даючи пульпі відстоятися й заклякнути. Досвідчені виконавці робіт звернули увагу на стан греблі й попереджали, що вона двигтить від руху транспорту, "дихає". Доповідали про це Давидову, але ідея створення парку відпочинку на місці скорботного місця поховань надто привабливала голову Київради, й він не припускав можливості переривати намив. Навіть тоді, коли вода від земснарядів почала переливатися через верх греблі й досягала вже куренівських вулиць.

У понеділок, 13 березня, стався прорив дамби. Вулиці, стадіон "Спартак", трамвайний парк, житлові помешкання залила селева лавина. Люди гинули в цій пульпі, панували паніка й безлад.

Та все – шито-крито. На розчистку Куренівки було кинуто військові підрозділи, тіла загиблих у селевих потоках ніхто, звісна річ, не ідентифікував, їх кількість ще й сьогодні не оприлюднена, як і не відкрите киянам місце захоронення жертв Куренівської трагедії. Подейкують, що загинули десятки тисяч людей.

Звістка про трагедію облетіла усю тодішню країну – я дізнався про неї, перебуваючи у відрядженні в Караганді, і з'ясувати хоч якісь подробиці ми з колегами не змогли...

Від киян, свідків тих подій, про все дізналися після приїзду.

Так безславно скінчилася ця атака на Бабин Яр. Зараз готують другу хвилю – якийсь розважально-рекреаційний комплекс проектують розмістити на зотлілих рештках... Чи не сподіваються нинішні будівничі, що ця акція мине безкарно? Пам'ятаймо, що душі загиблих цього не дозволяють.

Давно настала пора вшанувати жертв Куренівської трагедії, оприлюднити матеріали про неї, провести за християнським звичаєм молебні й проводити їх щороку 13-го березня.

Що ж до "чолового" – Олексія Давидова – то бульвар, який позначено його прізвищем, необхідно негайно перейменувати. Академік і жертва сталінізму Сергій Єфремов, письменник Євген Маланюк, учений, поет і борець за нашу Незалежність, жертва фашистської катівні Заксенхауз Олег Ольжич – скільки славних імен, захованих від нас ідеологами геноциду! Давайте ці імена присвоювати вулицям і бульварам – замість кримінального списку "діячів" чорної ідеології.

Останні переписи населення в Україні виконували завдання стратегічного значення – самоідентифікувати корінне населення як головний чинник збереження суверенітету держави. Відповідно, в державних актах первинної реєстрації – свідоцтвах про народження – фіксувалася національність батька й матері. Але 2004 року з цих документів вилучено відповідну графу...

За часів прем'єрства А. Кінаха в Україні введено в дію досі чинну антиконституційну постанову Кабінету Міністрів України від 12.09.2002 року № 1367, якою затверджено нові зразки первинних документів реєстрації актових записів (свідоцтва про народження, про смерть, про шлюб, про розлучення) без графи національність.

Ці зміни здійснено відповідно до вимог Наказу Держкомстату України від 29.10.2001 року № 433 "Про затвердження тимчасового порядку розробки, впровадження та супроводу комплексів електронної обробки статистичної інформації в органах державної статистики". Кажуть, немає нічого постійнішого, ніж тимчасове. Отже, етноцид українства триває й сьогодні...

Оксана МІТРАШЕВСЬКА,
Асоціація дослідників
голодоморів в Україні

"Справа здобуття української держави є справа української нації… "
Симон Петлюра.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

УКРАЇНА БЕЗ УКРАЇНЦІВ?!

Наймолодший син Президента Ющенка – неукраїнець?

В Україні відсутній спосіб відтворення корінного етносу шляхом самоідентифікації у свідоцтвах про народження за графою "національність" батька й матері. Держава порушила не тільки Божий закон, а й золоте правило моралі, відібравши у дитини право свободи вибору національності батька чи матері. Загальна Декларація прав людини зазначає: людську особистість ніхто не повинен позбавляти права на націю. Порушення прав людини стало тотальним і спрямоване проти цілої нації. В Україні титульну націю позбавлено державотворчого права.

Вилучення зі свідоцтва громадян України графи "національність" батька, матері та не ведення державної статистики за цією графою рівнозначне знищенню корінної нації, що суперечить статті 92 Конституції України, яка засвідчує, що виключно законами України визначаються:

10) засади регулювання демографічних та міграційних процесів;

12) організація державної статистики та інформатики.

Законами, а не постановами Кабміну!

Стаття 11 Конституції декларує, що держава сприяє консолідації української нації. Насправді ж органи державної статистики зліквідували українство в Україні скасуванням обліку природного руху населення за графою "національність" батька, матері.

Українство викреслюють зі світової цивілізації як націю. А Генеральний прокурор і гарант Конституції лишаються бездіяльними!

Сьогодні найзапекліша боротьба ідеологій відбувається у сфері демографії та в суспільних науках, які виборюють право на українські національні інтереси в Україні. Демографія – наука глибоко ідеологічна. Звідси і її надзвичайно велике політичне значення.

Конституція України (ст. 15) зазначає, що суспільне життя в Україні ґрунтується на засадах політичної, економічної та ідеологічної багатоманітності. Жодна ідеологія не може визнаватися державною як обов'язкова. Основний Закон України мав би віддати пріоритет українській національній ідеї, а не кинути Україну на поталу агресивній доктрині глобалізації, яку постійно втелюють у наші голови неукраїнські власники преси, телебачення й радіо.

Кому потрібен черговий експеримент із ліквідації українства як нації?

Італійський консул у Харкові Граденіго 31 травня 1933 р. подавав звіт (таких звітів він подав декілька) до італійської амбасади в Москві під заголовком "Голод і українське питання". Він, як ніхто інший із тих, хто був реальним свідком Голодомору, показав його причини й спрогнозував можливі наслідки. Зокрема, він зазначав: *"Немає сумніву: 1) що цей голод походить головно з браку харчів, спричиненого й бажаного, "щоб дати повчання селянам", 2) що нема ні одного єврея між тими, які зазнають голоду, навпаки, всі вони товсті й добре годовані, під братніми крилами ГПУ.*

Треба змінити "етнографічний матеріал", – висловився цинічно один єврей, одна з шишок місцевого ГПУ. Вже нині можна побачити остаточну смерть того "етнографічного матеріалу", який приречено на заміну.

Хоч і яким потворним і жахливим може виглядати цей задум, однак треба його вважати реальним, і він повністю реалізується.

Бо Московський уряд запровадив безпощадну реквізицію (про це я давав повторні звіти) – не голоднечу, що аж надто мало засвідчує, але повне позбавлення харчів на українському селі..."

(Голодомор 1932–1933 років як величезна трагедія українського народу. Матеріали Всеукраїнської наукової конференції. Київ. 15 листопада 2002 р. К.: МАУП, 2003 р.; Піскун В. М., канд. іст. наук, співроб. Центр українознавства Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Українська еміграційна преса 30-х років про голод в Україні (за матеріалами українського часопису "Тризуб").

Сьогодні триває робота зі створення міжнародної статистичної класифікації. Кожна країна прагне забезпечити природне бажання народів зберегти свою самобутність, що не узгоджується з глобалістичними тенденціями імперій світу, які прагнуть асимілювати нації автохтонів, утілюючи в життя Марксове: "Населення – це абстракція...".

Неможливість ведення державними органами статистики обліку за графою "національність" позбавляє можливості займатися вивченням етнодемографії в Україні. Подібні дії, безперечно, тягнуть за собою зміну етнічної формації народонаселення, що веде до загрозливих для суверенітету України наслідків.

За останнім переписом, українська нація складала майже 80% від усього населення України. Враховуючи народжуваність, смертність і міграцію, за грубими підрахунками українство втрачає більш ніж півтора мільйона осіб щороку. І вже за століття демографічний показник української нації опуститься до нульової позначки...

Кого ж тоді досліджуватимуть майбутні демографи? Мабуть, українську політичну націю на кшталт "советского народа", ідею якої дуже активно мусує Національний інститут стратегічних досліджень.

Усі народжені в Україні після 2004 року – неукраїнці в Україні. Наймолодший син нинішнього Президента України, який народився 2004 року, як і всі його однолітки, вже неукраїнець.

Це приклад, коли демографія спрацьовує ідеологічно як орган кастрації корінного народу.

Підступно неукраїнські владоможці завдали удару зсередини. З перших днів життя українця неукраїнська влада дає йому зрозуміти, що він – дитина другого ґатунку. Так переривається зв'язок поколінь, нищаться традиції. Вкотре намагаються нас виставити перед світом диким племенем без Батьківщини й гідності.

Така дитина не поважатиме себе, український народ, бо держава відібрала у неї право мати Вітчизну, місце, де вона має самоідентифікуватися. У цьому контексті слова Василя Симоненка:

Можна все на світі вибирати, сину.
Вибрати не можна тільки
Батьківщину... –

набувають іншого змісту.

Безперечно, росіяни, євреї, грузини, поляки чи вірмени мають можливість етнічної самоідентифікації в своїх батьківщинах, а де нам, українству, етнічно самоідентифікуватися?

Загарбники окуповують країни, де послаблений потенціал націоналізму. Не дивно, що в Україні зайшлі чужинці працюють на інтереси своїх батьківщин, де бути патріотом-націоналістом, скажімо, Російської Федерації, США чи Ізраїлю престижно і модно. А Україна свою так звану гуманітарну політику досі спрямовує на зведення нанівець титульної нації.

Відсутність глибинної державницької української ідеології – це політика неукраїнської влади в Україні. А процеси глобалізації руйнують основи державного суверенітету. Нищення державного суверенітету України відбувається на всіх рівнях: духовному, політичному, економічному... Глобалізація суттєво впливає на деградацію національних політичних інститутів, а вони, в свою чергу, руйнують системні основи державності.

З 2007 року керівництво України відмовилося за декількома ознаками розглядати стан міграції за національністю, що, звичайно, посилить ксенофобські настрої серед українців, бо держава веде політику виродження корінного населення. А голова Української Гельсінської групи з прав людини Є. Захаров уже ставить під сумнів, чи є українці корінною нацією. Такий цинізм неможливий у країні з національним урядом.

Виходить, зміна етнічного матеріалу відбулася?..

Україна не захищає і не збирається захищати українськими законами регулювання демографічних і міграційних процесів від чужих, агресивніших націй.

Приєднання України до Європейської Конвенції про запобігання стану без громадянства у зв'язку з правонаступництвом держав, за відсутності в Україні закону про міграцію, тільки посилить наплив у нашу країну кримінальних осіб і небажаних мігрантів. Високий відсоток відтоку з нашої країни осіб з вищою освітою не дуже турбує керівництво України.

Авторитет і успіх України у світі без самоідентифікації титульної нації неможливий. Зневага до корінної нації – лакмусовий папірець ставлення найвищого керівництва України до джерела влади в Україні – українського народу, з 48 мільйонів якого 38 мільйонів є українцями (за даними останнього перепису населення 2001 року). Цей перепис має також дуже важливі статистичні підстави для утвердження державної мови: 32 мільйони українців визнали своєю рідною мовою українську!

Перепис населення в Україні за 2001 рік класифікував таблиці так, що поділ за мовою не збігається з поділом за національністю. У цьому випадку сама національність губить повноту визначення – корінний етнос втрачає можливість самоідентифікації через насадження мови пануючої нації.

А наступні переписи вже не відтворюватимуть графи "національність"...

Демографія розглядає націю не як біологічну, а як історичну категорію, як спільність людей, об'єднану спільністю мови, території, економічного життя й психічного складу. І все це виявляється в особливостях національної культури. Зміна динаміки етнічної структури населення зумовлюється тим, що з вищеназваних ознак нації в певних випадках та чи інша втрачається. Це особливо простежується на прикладі мови. Країни з розвинутою демократією визначають національність особи за рідною мовою людини.

В Україні не тільки державні структури, а й багато громадських організацій ведуть дуже активну діяльність для підтримки національних меншин. Багато хто і з проукраїнських владних осіб не вбачає загрози Українській державі, що свідчить про відсутність стратегічного мислення.

Чи буде ж тоді опікуватись українством консультаційний орган ООН, який стоїть на службі корінних народів світу – Постійний форум з питань корінних народів? Ця міжнародна організація визнала українство вимираючою нацією...

ДО РІЧНИЦІ ЗАГИБЕЛІ РОМАНА ШУХЕВИЧА

ОСТАННІЙ БІЙ КОМАНДИРА УПА

СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО

СПРАВКА

о ликвидации руководителя оуновского подполья в Западных областях УССР – ШУХЕВИЧА Р. И.

(переклад з російської і значні скорочення довідки здійснено нами)

Під час проведення органами МДБ заходів з розшуку організаторів і керівників бандитсько-оунівського підпілля в західних областях України було встановлено, що вони часто підтримують зв'язок з греко-католицьким духовенством і одержують матеріальну підтримку від нього.

Стосовно священиків, на території Станіславської області МДБ УРСР були отримані конкретні дані, які свідчать про те, що ті переховують зв'язкових бандитських ватажків, забезпечують лінію зв'язку і за завданням підпілля проводять велику націоналістичну роботу серед парафіян.

У зв'язку з цим була посилена агентурна обробка церковників, у результаті чого були отримані конкретні дані про зв'язкових Шухевича і місця їхнього перебування у спільників...

На підставі отриманих даних за вказівкою МДБ УРСР у січні ц. р. була проведена одночасна операція, під час якої заарештовано найбільш активних співучасників банд оунівського підпілля, які залишилися на уніатських позиціях, але формально перейшли на православ'я. Це такі священики: Паснак, Чайковський, Вергун, Постригач, Головацький та інші...

Заарештований Вергун, як довірена особа Шухевича, систематично переховував у себе найближчих помічників Шухевича – Дідик Галину (оунівське псевдо "Анна"), Гусяк Дарину (оунівське псевдо "Нюся") та інших зв'язкових Центрального проводу ОУН.

Були отримані зізнання заарештованих про те, що в селі Дугова Рогатинського району у священика Лопатинського переховується нелегалка, мати особистої зв'язкової Шухевича – "Нюсі" – Гусяк Марія.

Одночасно з використанням агентури всі виявлені конспіративні квартири "Нюсі" були взяті під оперативний нагляд, а в деяких квартирах залишені засідки з метою захоплення "Нюсі" у випадку її появи в м. Львові. Того ж дня за квартирою тітки агента "Павлушки" було встановлено оперативний нагляд, у результаті якого зафіксовано появу в ній "Нюсі".

Після виходу "Нюсі" з квартири, її було на вулиці таємно затримано і доставлено в УМДБ. При "Нюсі" були виявлені пістолет "ТТ", ампула з отрутою, яку вона намагалась проковтнути.

Під час активного допиту 3 і 4 березня ц. р. "Нюся" відмовилася вказати місця переховування Шухевича і відволікала увагу оперативних працівників на територію, де Шухевича не було. У зв'язку із цим була розроблена і проведена складна агентурна комбінація, в результаті якої стало відомо, що в селі Білогорща Брюховицького району, що розташоване в передмісті Львова, переховується Шухевич і його найближча помічниця Дідик Галина.

Згідно з вказівками Міністра Державної Безпеки УРСР генерал-лейтенанта тов. Ковальчука, у ніч з 4 на 5 березня ц. р. у с. Білогорща була проведена чекістсько-військова операція із захоплення Шухевича Романа, Дідик Галини та їхніх спільників.

При проведенні операції в селі Білогорща в будинку 76-А під час стрілянини із сховку вискочив бандит з пістолетом і гранатою в руці і кинувся вниз по сходах, де натрапив на полковника Фокіна, який також спускався вниз.

Під час збройної сутички бандит був убитий.

В убитому було впізнано керівника оунівського підпілля в західних областях УРСР Шухевича Романа Йосиповича, відомого під псевдами "Генерал Тарас Чупринка", "Тур", "Білий", "Старий" та ін.

Його особиста зв'язкова Дідик Галина, яка переховувалась разом з Шухевичем і була відома в підпіллі під псевдо "Анна", захоплена живою і доставлена в УМДБ у Львівській області.

Під час обшуку в будинку, де переховувалися Шухевич і Дідик, виявлено: особисту зброю, радіоприймач, фотоапарат з фотоприладами, інструменти для виготовлення фіктивних печаток і штампів, шифри і коди, оунівська література, записи про пункти і час організаційних зустрічей, велика кількість фіктивних печаток і штампів, медичні інструменти, фіктивні документи Шухевича на ім'я Польового і Дідик на ім'я Кулик, гроші в сумі понад 16000 карбованців та інші матеріали.

Вживаються заходи для отримання нових агентурних і слідчих даних про місця переховування членів Центрального проводу ОУН "Леміша", "Севера", "Наума" та інших ватажків оунівського підпілля.

Заместитель министра
ГОСБЕЗОПАСНОСТИ УССР
Генерал-майор Дроздов

17 марта 1950 года
Гор. Львов

Серед неопублікованих в даній статті документів КДБ про загибель Романа Шухевича маю надзвичайно цікаві для дослідників документи, як, наприклад: "План чекистско-военной операции по захвату или ликвидации Вовка" (таке псевдо дали кадебісти Шухевичу).

Звичайно, крім традиційного "Совершенно секретно", цей об'ємний документ має гриф "Экземпляр единственный". План затвердили генерал-лейтенант КДБ П. А. Судоплатов і генерал-майор В. А. Дроздов, а підписали: підполковник Шорубалко, полковник Майструк і генерал-майор Фадєєв.

...Як може історик В'ятрович відчути образ, який дуже часто у снігову хуртовину з'являється перед моїми старими очима: привокзальна площа Львова, а на ній кучугури снігу. Але чомусь навколо них енкаведисти з псами. Підійшовши ближче, я побачив, що це мої українці, яких присипав рясний сніг, їх змусили сісти і заборонили "ставати навіть для виконання натуральних потреб. Вони чекали на подачу товарняка, яким їх суворої зими 1947–48 років мали відправляти на заслання в Сибір за "пособничество бандитам". А подорож така тривала деколи кілька тижнів. Тому на зупинках охоронці дозволяли викидати з вагонів трупи, переважно дітей, які не витримували голоду і холоду подорожі в "отдаленные места Советского Союза – своей новой "Родины".

Серед людей репресованих важко знайти високоосвічених. Адже тільки такі затяті і жертовні "зеки", як Юрко Шухевич, зуміли при світлі лампочки Ілліча потужністю аж 25 ватт, та ще й підвішеної під самою стелею тюремної камери, перечитати книжкові шедеври гулагівських бібліотек і стати високоосвіченими.

Тому Ви, шановні читачі, змушені задовольнятися "авторитетними" заявами штибу "немає" молодих бородатих голів Центрів досліджень москальсько-більшовицьких репресій.

Але ми вирішили не миритися з іронією пана В'ятровича над нашими дев'яносторіччями, що, на його думку, майже злочин, і за свої пенсійні і навіть "домовинні" їздити до Києва, аби ретельно(!) вивчати архіви КДБ. І, як бачиш, високоповажний читачу, добиваємося певних успіхів, чого також щиро бажаємо іншим дослідникам, у тому числі й панові В'ятровичу.

Юрій МИКОЛЬСЬКИЙ,
директор Карпатського музею визвольних змагань України

Закінчення. Початок у минулому числі.

Євген ЖЕРЕБЕЦЬКИЙ

Союз капіталу і місцевої влади відразу ж законодавчим шляхом скоротить частку відрахувань розташованих тут корпорацій до місцевих бюджетів. Це буде мати катастрофічні наслідки для соціальної сфери Зауралля.

Далі буде інтенсифіковано процес виселення "надлишку" населення з півночі Сибіру в європейську частину, ліквідовано весь невиробничий сектор і соціальну інфраструктуру, а всю промисловість на Півночі переведено на вахтовий метод. Кажучи простіше, буде максимально оптимізовано виробничий процес на Півночі і переведено його на ринкові відносини. Розквіт "нафтових містечок" в Тюмені чи залишки цивілізації навколо алюмінієвих чи нікелевих заводів стануть яскравим винятком з похмурого загального правила.

Армію буде переведено на контрактну основу і різко скорочено. За істотного зменшення цивільного населення на Півночі підтримка життєздатності сибірських гарнізонів буде безпосередньо залежати від місцевих корпорацій.

Уся виробнича діяльність буде зосереджена у видобувній і енергетичній галузях, а переробна промисловість зредукована до мінімуму. Необхідні для життєдіяльності підприємств і населення технологічні матеріали, продукти харчування, промислові товари, медикаменти тощо будуть "експортуватися" з європейської частини РФ і з-за кордону. Сибір на якийсь час стовідсотково перетвориться у сировинний додаток до Москви.

Відбудеться остаточна диверсифікація потоків сировини і енергоносіїв у декількох напрямках: істотно зменшаться потоки в Європу, з'явиться новий напрямок – на південь, в Китай і країни АТР, а також на Далекий Схід, в Японію, і на північ, у США.

По-іншому будуть розвиватися події на територіях уздовж китайсько-російського кордону на півдні Сибіру і в Примор'ї.

Буде створено максимально сприятливі умови для припливу нових емігрантів з європейської частини РФ, України, Білорусі і Прибалтики. Перевага буде надаватися російській діаспорі і слов'янам, які переселятимуться на постійне проживання. Вони займуть нішу середнього класу, їхня місія – управлінці середнього і нижчого рівня, кваліфікований технічний персонал, менеджери і посередники. Місце проживання – міста.

Далі буде широко відчинено ворота для китайських переселенців, частина яких з часом не лише отримає громадянство, а й право купівлі у приватну власність землі. Їхня роль – некваліфікована робоча сила і нижчий управлінський рівень у виробництві.

Для того, щоби китайська діаспора не зосереджувалася на прикордонних територіях, їй буде дозволено розселятися по всій території Сибіру за Уралом.

Дешева і переважно нелегальна робоча сила з Китаю сприятиме стрімкому економічному піднесення, приведе до подальшої диверсифікації товарних і фінансових потоків, до збільшення економічного потенціалу і політичної самостійності регіону.

Одночасно зросте економічна і політична міць Китаю, і торгувати з ним стане вигідніше, ніж з Європою. Натомість величезні затрати на транспортування вуглеводів в Європу і великі відрахування у федеральний бюджет призведуть до численних конфліктів між регіонами і Москвою. Суперечки завжди будуть закінчуватись перемогою регіонів: Москва щоразу буде змушена надавати Сибіру ширші владні повноваження і економічні свободи. Товарні потоки дедалі більше будуть переорієнтовуватися на південь і схід, а з ними – і гроші.

У результаті стрімкого економічного піднесення цього регіону місцеві корпоративно-територіальні структури захочуть отримати політичну систему, яка б забезпечила повну легітимність їхньої влади на цій території.

Закінчення. Початок у числах 7–10.

ЦЕ НАША ІСТОРІЯ

СОБОРНА ПАМ'ЯТЬ УКРАЇНИ

24 березня

75 років тому (1932) в селі Губках (тепер Жовківського району Львівської області) народився один з активних членів Українського Національного Фронту Іван Губка.

25 березня

265 років тому (1742) в с. Білогородка під Києвом народився публіцист і видавець Василь Рубан. Помер 1795 року.

260 років тому (1747) у Глухові нинішньої Сумської області народився державний канцлер Російської імперії князь Олександр Безбородько. Помер 17 квітня 1799 року в Петербурзі.

90 років тому (1917) у Петрограді на відзначення пам'яті Тараса Шевченка відбулась 20-тисячна українська маніфестація, на чолі якої з синьо-жовтими прапорами йшли українці-вояки з охорони колишнього царя і кінний відділ кубанських козаків.

90 років тому (1917) в Києві вийшло перше число газети "Нова Рада".

26 березня

100 років тому (1907) Апостольський престол призначив василіанського монаха о. Сотера Ортинського першим українським греко-католицьким єпископом у США.

90 років тому (1917) в Хабаровську створено українську громаду, яку очолив Г. Кириченко-Могила. Вона спрямовувала тут український громадський рух у 1917–1922 роках.

85 років тому (1922) у селі Лубні в Західній Галичині народився відомий підприємець і меценат української еміграції в Австралії Юрій Борець. Автор спогадів про національно-визвольний рух у 40-х роках XX ст.

27 березня

160 років тому (1847) у Санкт-Петербурзі помер відомий медик і філософ Данило Велланський (Кавунник). Народився 22 грудня 1773 року в Борзні нинішньої Чернігівської області.

90 років тому (1917) відбувся перший вільний кооперативний з'їзд Київщини.

90 років тому (1917) М. Грушевський повертається з заслання і перебирає головування в УЦР.

90 років тому (1917) Центральній Раді передано будинок Педагогічного Музею.

28 березня

90 років тому (1917) Українська Центральна Рада ухвалила постанову про скликання Всеукраїнського національного конгресу.

90 років тому (1917) у Мінську відбувся організований Симоном Петлюрою Перший український з'їзд Західного фронту.

60 років тому (1947) сотня "Хріна" неподалік Балигорода ліквідувала віце-міністра оборони комуністичної Польщі Кароля Сверчевського.

29 березня

90 років тому (1917) у Києві засновано Український військовий клуб імені гетьмана Павла Полуботка, головою якого обрано Миколу Міхновського, а його заступником – генерала Цицовича, коменданта київської залоги. Ухвалено дати назву першому національному військовому підрозділу: "Перший Український Охочий імені Богдана Хмельницького полк".

90 років тому (1917) у селі Тереблі біля Тячева народився відомий діяч Карпатської України, поет Андрій Патрус-Карпатський. Помер 19 квітня 1980 року в Києві, де й похований.

30 березня

280 років тому (1727) у Москві помер архітектор і різьбяр українського походження Іван Зарудний.

90 років тому (1917) у Києві на нараді у справі адміністрації Галичини і Буковини ухвалено взяти українцям ініціативу у свої руки.

Березень

65 років тому (1942) у Житомирі в бою з нацистами загинув обласний провідник Роман, а до рук нацистів потрапили кілька провідних членів ОУН на Житомирщині, в тому числі Василь Хома, Микола Кравс.

Підготував
Володимир СЕРГІЙЧУК,
професор, доктор історичних наук

Закінчення. Початок у минулому числі.

 ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

КІНЕЦЬ ІМПЕРІЇ

Спроба практичного застосування теорії геополітичної динаміки Рендала Коллінза

Це призведе до того, що з часом Сибір і Далекий Схід перестануть платити податки до федеральної скарбниці, переберуть на себе фінансування розташованих тут гарнізонів і проголосять частковий або повний суверенітет. Стосунки з Москвою стануть рівноправними і союзними. Росія перетвориться в конфедерацію.

Динамічний розвиток економіки Сибіру завдяки дешевій робочій силі з Китаю і кваліфікованому інженерно-технічному персоналу з європейської частини РФ і України створить сотні тисяч робочих місць, які неминуче будуть заповнюватися китайцями. Цей процес енергійно стимулюватиме китайське керівництво. За декілька десятків років десятки мільйонів китайців заполонять весь простір за Уралом, і сьогоднішні 20–25 мільйонів росіян будуть відігравати все меншу роль в політичному, культурному і економічному житті регіону. Далі – китайські школи, вузи, китайські ЗМІ, друга державна мова, референдум про пропорційне представництво в органах державної влади і довгождане возз'єднання з братнім китайським народом.

Таким чином, цей сценарій передбачає дезінтеграцію Російської імперії у два етапи: спочатку розподіл Росії на декілька частин і утворення конфедерації. Оскільки цей процес вже сьогодні має активних прихильників і стимулюється зсередини Росії, то він має усі шанси реалізуватись протягом 5–7 років. Натомість остаточна втрата Сибіру і Далекого Сходу і приєднання його до Китаю може тривати 50–70 років, а за сприятливих для Росії умов – до кінця століття. Спеціально хочеться наголосити на тому, що весь цей процес буде протікати мирно і, на початковому етапі, з вигодою для росіян. Основний фактор розпаду РФ – геополітичний, зовнішній. Називається цей фактор – Китай.

Другий сценарій розпаду РФ передбачає, що у фінальному етапі візьмуть участь Китай, США, Японія і Європа. Ось причини.

Розвиток ситуації за першим сценарієм передбачає переорієнтацію потоків енергоносіїв із Заходу на Південний Схід, в Китай. За будь-якого випадку експорт російської нафти і газу до Китаю буде вигіднішим, ніж у Європу. Стрімкий розвиток економічної могутності Китаю автоматично збільшить споживання енергоносіїв, зокрема газу, питома вага якого в загальному балансі енергоспоживання сьогодні становить лише 2 відсотки. Оскільки за прогнозами експертів у світі через 10 років різко зросте дефіцит енергоносіїв, скорочення російського постачання газу, електроенергії і нафти в Європу спричинить істотне зростання цін енергоносіїв у Європі. Стрибок економіки за Уралом призведе до поділу Росії на дві або три союзні держави – Московію і Урало-Сибірську федерацію (УСФ) або на Московію, Сибір і Далекий Схід.

Щоб захистити власні національні інтереси, США спробують взяти під свій контроль видобуток і транспортування енергоносіїв на Близькому Сході, а також спільно з Японією і ЄС – в Сибіру. Це означає, що процес депопуляції Півночі буде реалізовано за першим сценарієм, оскільки це економічно вигідно, натомість розвиток подій на Далекому Сході і в Примор'ї відбудеться за іншими сценаріями. Важливо пам'ятати, що в цьому випадку найактивнішу роль (фінансову і політичну) у фактичному розподілі РФ відіграють вказані країни. Далекий Схід, номінально лишаючись під юрисдикцією УСФ, перейде під протекторат Японії і США, натомість весь Східний Сибір, належачи до складу УСФ, економічно буде під управлінням американсько-японсько-російсько-європейських ТНК.

Китай отримає квоту споживання сибірської нафти і газу, а також можливість перемістити надлишок робочої сили на російську територію. Міграція китайців у цьому випадку буде мати строго контрольований і законодавчо регульований характер, все ж інше – так само, як у першому сценарії. Оскільки європейська частина Росії вже давно не може служити демографічним донором для Сибіру і Далекого Сходу через те, що саме в європейських регіонах очікується найбільший спад населення, у тому числі в працездатному віці, і саме в європейській частині Росії виникне в перспективі найгостріший дефіцит трудових ресурсів, особливого значення набуває українська робоча сила. Однак через те, що ці джерела здатні забезпечити не більше третини від потреби, альтернативи для китайських гастарбайтерів в Сибіру немає. Фінальний етап пройде за попереднім сценарієм, однак, можливо, дещо пізніше.

За всієї фантастичності запропонованих сценаріїв у них немає, хоч як це дивно, нічого неможливого. У побудові загальної фабули як складові елементи ми використали реально діючі нині сюжети і сценарії, а також скористалися вже існуючими прогнозами і рекомендаціями російських аналітиків. Так експерти СВОП визнають неминучість залучення китайської робочої сили в економіку Росії, рекомендують продавати китайцям землю і розселяти їх по території всього Сибіру. Інші вчені припускають можливість розпаду Росії на Московію і Урало-Сибірську федерацію і перенесення столиці за Урал. Науковці Сибірського відділення АН пропонують переорієнтувати фінансові потоки із Москви в Новосибірськ, підняти рівень життя за Уралом, спинити еміграцію і забезпечити стабільний природний і імміграційний приріст населення, строго регулювати китайську еміграцію. Характерно, що у всіх цих випадках вирішальним чинником виступають гроші: в першому випадку, фактично визнаючи неминучість втрати територій за Уралом, експерти вважають, що з цього треба отримати максимальну вигоду, в другому – гроші потрібні для того, щоби не втратити своєї території назавжди. Насправді ж і одні, і другі не сміють собі признатися, що поїзд пішов. Безлюдна Росія за Уралом – це економічно слабка Росія, яка неминуче перетвориться на здобич сусідніх потужних держав. Для того, щоб підняти економіку, потрібні руки, які сьогодні є лише в Китаї. І знову коло замкнулося.

Чи розуміють російські політики і експерти, що прогресуюча депопуляція Росії на схід від Уралу з одного боку, і економічне і демографічне зростання Китаю – з другого створили ситуацію, коли регіони Східного Сибіру і Далекого Сходу стали найслабшою ланкою в системі державної безпеки Росії – питання риторичне. Величезний масив публікацій на цю тему лише в російській періодиці спонукає до роздумів: число позицій, присвячених китайській тематиці в солідній "Независимой Газете", давно перевалило за сотню.

ЯК ВОНИ З ЦИМ БОРЮТЬСЯ?

Способи боротьби з обезлюдненням Зауралля і з майбутньою китайською міграцією мають доволі широкий спектр і відзначаються великою різноманітністю. Для цього створюються програми. Наприклад, новосибірські фахівці, які традиційно займаються укладанням таких програм, пропонують уряду РФ створити спеціальні федеральні програми для міграції російського і слов'янського населення, капіталів і технологій з європейської частини РФ у Східний Сибір і на Далекий Схід, створюючи особливо сприятливі умови для приватної економічної діяльності, на зразок офшорних зон із спеціальним режимом оподаткування і господарювання. Пропонується також забезпечити повний контроль над імміграційними процесами з Китаю шляхом введення квот на певні види професій, виходячи із доцільності і потреб народного господарства. Однак, судячи з прогресуючої еміграції слов'ян з Зауралля і зростання кількості китайців на Далекому Сході і в Сибіру, далі декларацій справа не пішла.

Однак уважне ознайомлення із станом реалізації федеральних програм поліпшення соціальних і економічних умов Східного Сибіру і Далекого Сходу дозволяє виявити дивну закономірність: більшість програм згортається за вказівкою центру не тому, що бракує фінансів (оскільки федеральний бюджет, як правило, надає не більше 25% від загального фінансування), а через брак інтересу в Москви до реалізації цих програм. Федеральний центр з готовністю знаходить гроші для переселення мешканців Півночі і Далекого Сходу в європейську частину РФ, однак категорично відмовляється скасувати деякі види податків для прикордонного російського бізнесу і мито на експорт в торгівлі з Китаєм. Складається враження, ніби Москва не розуміє, що для налагодження стабільного і надійного припливу іммігрантів в Сибір і на Далекий Схід потрібно створити особливо сприятливі умови для бізнесу і проживання. Натомість реальні можливості для реалізації надаються лише програмам, завданням яких є розширення і модернізація енергетичної і гірничо-збагачувальної промисловості.

Слід відзначити доволі оригінальні, суто російські способи боротьби з китайською загрозою. Так, для протиставлення китайській експансії росіяни запрошують на постійне проживання в Примор'я корейців. У січні 2000 року в Сеулі було підписано російсько-південнокорейську угоду, відповідно до якої корейці отримали на 50-річний термін 7 тис. га орної землі в Анучинському районі Приморського краю. Працювати сюди запросили корейців з Узбекистану, яких у 30-х роках депортували з Далекого Сходу. Фінансували проект, зрозуміло, південні корейці.

Ще оригінальніший спосіб "боротьби" з неконтрольованою китайською міграцією було використано 20 років тому. Так, наприкінці 1980 року було підписано угоду про безвізовий режим, що дало можливість необмежено наймати китайську робочу силу на підприємства, в сільське господарство і лісозаготівлю в Приморському і Хабаровському краях. Пізніше уряд скасував безвізовий в'їзд, і сьогодні, як твердять у Москві, отримати візу доволі важко. Однак декілька років тому було підписано нову угоду про безвізовий туристичний в'їзд, який широко відкрив перед нелегалами безмежну російську територію. Як твердять співробітники міграційної служби, майже 60% китайських туристів порушують встановлені терміни перебування, і скільки їх реально залишається в Росії, не знає ніхто.

Говорячи про "китайську загрозу" для Далекого Сходу і Сибіру, не можна не згадати останніх ініціатив уряду Російської Федерації. Так, 22 серпня 2002 року Центральний банк РФ і Народний банк Китаю підписали угоду, яка регламентує використання місцевої валюти в прикордонній торгівлі. Відповідно до цієї угоди китайський юань отримав право обігу на російському Далекому Сході (!).

КУДИ ЙДУТЬ?

Судячи зі всього, Москва стала перед болючою дилемою: нічого не робити і дати подіям розвиватись ad libitum, еволюційним чином. Тоді через депопуляцію і, як наслідок, через відсутність належного контролю за власною територією почнеться неконтрольована міграція з сусіднього Китаю, і Росія втратить свої землі за 30–50 років.

Альтернативний варіант передбачає масовані закордонні інвестиції в сибірську і далекосхідну економіку, переорієнтацію фінансових потоків з Москви на Новосибірськ, стимулюючи міграційних процесів з європейської частини РФ і України, жорсткий контроль за міграцією з Китаю, переміщення столиці РФ з Москви в Новосибірськ і, як крайній захід, розпад Росії на дві або три союзні держави. Це дозволить зберегти колосальні кошти, які Москва забирає в цілої Росії на утримання величезного бюрократичного апарату, на роздуту армію, війну в Чечні, на репресивні органи і безупинну підривну діяльність проти колишніх радянських республік. Росії доведеться пройти болючу процедуру відречення від імперських амбіцій, забути про відновлення СРСР, вийти з безнадійної і брудної чеченської війни і замість перманентної спецоперації, яку під виглядом міждержавних стосунків вже десять років Москва провадить проти своїх сусідів, встановити з Україною, Білоруссю, Грузією, Молдовою і Казахстаном по-справжньому дружні стосунки. Чи дозволять такі кроки зберегти Сибір і Далекий Схід для росіян, та й для усіх слов'ян – сьогодні сказати важко. Цей варіант не гарантує стовідсоткового успіху, однак він дає надію.

На жаль, як видно з поданого матеріалу, Москва обрала перший шлях розвитку. І тут треба пригадати вислів російських геополітиків, наведений на початку статті, в якому йшлося про поліпшення геопозиційного ресурсу імперії внаслідок зменшення території наприкінці XX ст. Логіка цього міркування веде до того, що далі слід чекати поступової втрати російських земель в Азії. І тоді на сході, за Уралом, Москва буде представлена лише часткою своїх активів в транснаціональних ТНК. Прогнозувати форму і державну належність цих територій в постросійський період все одно, що ворожити на кавовій гущі. Натомість втрату Сибіру і Далекого Сходу Москва компенсує геополітичним успіхом на заході: знову буде приєднано Україну з Білоруссю, і через якийсь час здійсниться віковічна мрія російських імператорів і їхніх спадкоємців більшовиків: чверть колишньої Російської імперії, нарешті, об'єднається з омріяною і такою ще вчора недоступною Європою. І лише тоді настане спокій.

УКРАЇНСЬКА ПЕРСПЕКТИВА

Відповідно до моделі Р. Коллінза, держави, які перебувають у центрі політичної ойкумени (центрові держави), зазнають напруження по всьому периметру своїх кордонів, на відміну від окраїнних держав, які мають безпечні тили у вигляді океану, тундри чи потужних гірських масивів. Україна – центрова держава. З одного боку на неї діє російська геополітична платформа. З другого – європейська. Однак, на відміну від Росії, яка за сприятливої економічної кон'юнктури має у запасі 30–50 років, у нас лишилось часу на порядок менше. Нарешті, жодна велика держава (за винятком Китаю) не зацікавлена в прискореному розпаді Росії: вона пожинає плоди своїх старих геополітичних прорахунків, які тягнуться ще з XVI–XVII ст. Інша ситуація з Україною: інтегрована у вмираючу імперію, вона має стати своєрідним протектором, елементом, який повинен загальмувати наростаючі процеси ентропії у цій імперії. Зрештою, російські геостратеги ніколи цього й не приховували.

Чи усвідомлюють це наші проводирі? Чи розуміють, що ланцюг останніх драматичних подій, які відкинули нашу країну на 20–30 років назад і поставили в один ряд з Білоруссю, далеко позаду Румунії, Словаччини і Болгарії, – це перші легенькі поштовхи перед неминучим землетрусом, який називається розпадом Росії? Риторичне питання! Як сказав нещодавно один із претендентів на найвищу посаду в країні, українська еліта не здатна планувати навіть на 2 роки наперед. Якщо це так, то усі ми стоїмо перед катаклізмом, після якого наша держава втратить майбутнє. І вся наша історія, наші діди, які лягли в цю землю, боронячи її від ворога, усі нескінченні війни, страждання, горе і смерть, на які з власної волі йшли тисячі і сотні тисяч наших співвітчизників заради України, – все це раптово втрачає всякий сенс і історичну доцільність.

Та майбутнє нашої країни – інша тема, іншим разом і для інших читачів.

КНИЖКА РОКУ

ТРИ ЛАВРЕАТИ

Іван АНДРУСЯК,
"Нація і держава"

Цьогорічний конкурс-рейтинґ "Книжка року" волів би перейменуватися на "Книжки року" – вперше за вісім літ його існування експерти (а це 102 провідних письменники, критики й культурологи, двійко з яких, до речі, – журналісти "Нації і держави") не змогли визначити ґран-прі. У результаті голосування з'ясувалося, що однаковісіньку кількість балів набрали одразу три книжки, кожна з яких є справді напрочуд цікавим і цінним виданням – збірник праць "З криниці літ" академіка Івана Дзюби, студія "Червоне століття" академіка Мирослава Поповича та дослідження професора Ростислава Радишевського і Володимира Свербигуза "Іван Мазепа в сарматсько-роксоланському вимірі високого бароко". Як бачимо, всі три переможці – праці наших науковців-гуманітаристів, що вже саме собою річ доволі показова! Адже українська гуманітаристика нині й справді на висоті, – але ж хто, крім "Книжки року", привертає до неї увагу суспільства? Ото ж бо й воно...

Узагалі ж, цьогорічна "Книжка року" вдалася. Настільки, що наступні церемонії канал "1+1" навіть пообіцяв транслювати в прямому етері (аґа, коли б то ще українська книжка на телебачення втрапила!). І ще цьогорічне відзначення ознаменувалося супутньою виставкою-продажем книг, що не лише логічно, а й зручно як видавцям, так і читачам, котрі одразу ж могли придбати премійовані томи, причому за видавничими цінами, значно нижчими, ніж у книгарнях.

Сам же конкурс-рейтинґ установив, що найкращою українською поетичною книжкою минулого року була збірка "Папороть" авторитетного Василя Герасим'юка (видавництво "Просвіта"), а прозовою – вибране авантюрного Сергія Жадана "Капітал" ("Фоліо"). Із-поміж відзначених у семи номінаціях і двадцяти підномінаціях книг хочеться виокремити також фундаментальну антологію "Демократія" із серії "Політичні ідеології" від видавництва "Смолоскип", чудову повістину для малечі "Казочки-куцохвостики" Зірки Мензатюк від "Видавництва Старого Лева", розкішну "Ніч перед Різдвом" Миколи Гоголя від неодмінної "А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГИ", дивовижний том Л. Артюх "Традиційна українська кухня в народному календарі" від "Балтії-друку"...

Але особливо прикметно, що серед переможців у цих численних номінаціях не виявилося жодної книжки російською мовою. Не тому, що експерти були до них упереджені (там дуже різні люди!), а тому, що російська книжка в Україні виразно, очевидно, поступається українській. Це закономірно. Так є, бо так мусить бути. Ось лише прилавки книгарень, на жаль, і досі окуповані зовсім іншим...

ЛЮДИНА ЕПОХИ БАРОКО

Катерина БОРИСЕНКО

Ця постать була звеличена європейською романтичною літературою, адже майже бездоганно відповідала її ідеалу – невтомного шукача пригод, бунтівника, що зневажив титули й маєтки, ризикнув заради втілення найбільшої мрії і – втратив усе. Для російської імперської політики його образ правив ледь не за взірцевого зрадника. А для українців... Отут, здається, найскладніше, бо для українців, попри сильні емоції (поклоніння, щире обожнювання чи люту ненависть), він лишався чи не найбільшою загадкою. То ким же він був – Іван Мазепа, гетьман України?

Книжка Ростислава Радишевського та Володимира Свербигуза "Гетьман Іван Мазепа в сарматсько-роксоланському вимірі високого бароко" (К.: Просвіта, 2006) робить спробу чи не вперше в такому поважному форматі осмислити цю непересічну особистість та саму епоху, – адже час правління Мазепи співвідноситься із золотою добою українського барока. І справа не лише в щедрих пожертвах на будівлю церков та книговидання, а найперше в мудрій державницькій політиці. Як переконливо засвідчують шановні дослідники, він прагнув створити "ідеальну державу", в основі якої лежала платонівська концепція, де суспільний поділ здійснювався відповідно до "душевних цнот". Відтак до ідей античного філософа не раз звертаються тогочасні українські інтелектуалісти: Антоній Радивиловський покликався на нього у своїх проповідях, зокрема, ганячи шляхту за її бездіяльність та розгульне життя, а Теофан Прокопович узгоджував із його поглядами свою "De arte poetica". Також у своїй політиці Мазепа досить часто керувався й ідеями Макіявеллі, цитати з якого теж нерідко зустрічаються в тогочасних писаннях. Однак, як переконливо доводять автори, увесь цей комплекс ідей не залишався на рівні звичайнісінького захоплення або чистої теорії, він дійсно прагнув бути достосованим до життєвих потреб не лише держави як певної абстракції, а якщо не кожної конкретної людини, то бодай кожної суспільної верстви. Підтвердженням тому є численні гетьманські універсали та листи, цитатами з яких рясно помережене дослідження.

Та, врешті, коли заглиблюєшся в текст студії, починає формуватися думка про хисткі межі між, хоч як би це банально звучало, тогочасною політикою гетьманського двору й літературою чи радше мистецтвом загалом. Поясненням тому може бути сама епоха, котра, як відомо, тяжіла до універсалій, а відтак і наскрізно християнська культура бароко, що прагнула виховати ідеального християнина і цілком узгоджувалась із намірами створення "ідеальної держави". Тож література звеличувала мудрі вчинки державників та вибудовувала "прожекти" подальшого розвитку, а державники, у свою чергу, шукали поради в мистецтві та філософії. Якщо зважити, що творцями високої літератури були такі поважні державні діячі, як Пилип Орлик чи, врешті, й сам Іван Мазепа, а ще ж поважні церковні ієрархи Лазар Баранович, Варлаам Ясинський, Дмитро Туптало, Стефан Яворський, Іван Максимович, то цей взаємозв'язок стає ще очевиднішим. На ці взаємоперегуки вказують і самі дослідники.

І, звісно, чимало уваги приділено гетьманському піклуванню про науки та мистецтво. Розбудова Києво-Могилянської академії, постання колеґіуму в Чернігові, спрямовування найздібніших студентів "по науку на Захід", сприяння розвиткові архітектури та книговидання – це далеко не повний перелік його діянь. Варто ще згадати опіку молодими талановитими авторами, серед яких були і Дмитро Туптало, і Стефан Яворський, і Антоній Радивиловський, й Іван Орновський, і навіть Опанас Заруцький, котрий перегодом першим виголосить йому анатему...

Так, гетьман Іван Мазепа був людиною епохи бароко, котра прагнула в усьому досягнути ідеалу. Його діяльність справді вражає своєю масштабністю й далекосяжністю планів. Котрісь його діяння нині можна схвалювати, а котрісь – і ні, але незаперечним залишається той факт, що так само, як, скажімо, англійці пишаються вікторіанською епохою, українці мають повне право пишатися мазепинською добою бароко. І посутнім кроком до її осмислення є книжка Ростислава Радишевського та Володимира Свербигуза "Гетьман Іван Мазепа в сарматсько-роксоланському вимірі високого бароко". Хочеться сподіватися, що вона стане отим "echom giosu", відгуком на який будуть подальші студії, присвячені цій проблемі. І не лише їй, а власне ролі особистості в ту складну епоху. Або, навпаки, – ролі складної епохи українського бароко в долі особистості...

ВІД АВТОРА

"СПИСОК ТАБАЧНІКА"

Іван АНДРУСЯК, поет

Кажуть, що церква в нас відділена від держави, а держава, нібито ж, од церкви. Воно, може, й так, – на папері, – а на ділі чомусь завжди знаходяться люди, які чи то церкву, чи то державу асоціюють виключно з собою, коханим, і воліють безроздільно ними маніпулювати. І зовсім не віра є спричинком до цього, – бо яка в таких людців віра? не смішіть людей! – а всенеодмінна імперська політика, втілювачами якої вони є "на цій території". Що ж для них "ця територія", то для нас Вітчизна!

Ось маємо чергові тривожні вісті з цього "фронту" – наприкінці січня в уряді було створено "комісію з повернення майна релігійним організаціям" під головуванням одіозного віце-прем'єра з гуманітарних питань Дмитрія Табачніка, яка має "розглянути питання повернення церковним парафіям понад 300 культових та інших церковних приміщень". Нібито ж корисну справу задумали, про віруючих клопочуться... Гай-гай, не все так просто! Недарма ж бо, ледь зачувши про це, історики й музейники одразу ж забили на сполох. Знають, чим такі речі закінчуються, себто, хто насправді почерез такі "комісії" гострить зуби на наші храми.

Найперше насторожує те, що перелік цих "понад 300" церков так і не оприлюднено, і це схиляє до вельми тривожних розмислів. Адже насправді давні храми, перетворені свого часу сов'єтами на стайні та склади, як правило, давно вже повернуті церковним громадам, а якщо десь іще цього не зробили, то таких храмів навряд чи набереться аж стільки. Отже, мова може йти хіба про храми-музеї (яких теж значно менше, і ці пам'ятки зазвичай є нашим національним надбанням, яке вимагає особливо бережливого до себе ставлення) та – перш за все! – про храми, вже відновлені громадами, але вочевидь, "не тими", котрі мисляться табачніками за "свої". Українськими громадами!

У Кабміні стверджують, що перелік не оприлюднений тому, що його "просто немає", себто, він "формується з урахуванням звернень церковних громад". Що ж – така відповідь лише посилює тривогу, бо ж усім відомо, як чиниться подібне "рейдерство": у котромусь місті чи селі на Сході чи Півдні є громада Української Православної Церкви Київського Патріархату чи Української Автокефальної Православної Церкви, котра муляє очі місцевим табачнікам і їхньому промосковському й безпосередньо московському начальству; отже, ці місцеві табачніки виписують собі московського попа, котрий збирає двох-трьох психічно неврівноважених місцевих мешканців і подає заявку в згадану комісію...

Не краща, якщо не гірша, ситуація і з храмами, котрі є національним надбанням. Журналістам таки вдалося вивідати, що до горезвісного "списку Табачніка" вже потрапили кілька храмів, які мають неабияку історичну й культурну цінність: Кирилівська церква, церква Спаса на Берестові, Миколаївський костел (Будинок органної та камерної музики), більшість храмів Києво-Печерської лаври... Мало того: у Лавру московські церковні достойники вже приводили бандюків-вишибал – викидати фонди численних розташованих там музеїв ("між іншим", саме в Лаврі дислокуються музеї, в яких зібрано найцінніші українські старожитності)!

Справжньої мети такої "передачі" московські попи й не приховують – знищити все, що становить культурну й історичну цінність для українства. Насамперед це стосується Кирилівської церкви, у якій доживали віку запорозькі козаки і настоятелями якої свого часу були святині української духовної культури святитель Петро Могила, святитель Дмитро Туптало (там був похований його батько, козацький сотник Сава Туптало) та чимало інших. У Кирилівській церкві збереглося 800 квадратних метрів унікальних фресок XII ст., котрі не мають аналогів у Східній Європі, а також не менш цінні з мистецької точки зору роботи Михайла Врубеля та інших знаменитих українських художників XIX ст. Так-от, нинішній московський настоятель цього храму отець Фьодор (Шеремета!) уже заявив в етері телеканалів СТБ й "Тоніс", що стародавні фрески нібито треба "відновити" або ж "замалювати", бо вони "неканонічні"! Так само неканонічними проголосив він і роботи Врубеля, котрий "світська людина"!

На таких же підставах кілька років тому афганські талібі знищили безцінні статуї Будди – їм вони були "неканонічними". І людство втратило безцінні культурні пам'ятки. Виходить, що московські попи за своїм культурним розвитком нічим не поступаються афганським талібам, а їхній "світський" покровитель Дмітрій Табачнік – так само "світському" покровителю талібів Усамі бен Ладену...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Анатолій Погрібний, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 60 000 примірників
Ціна договірна